

André Louf

OMUL LĂUNTRIC

În miezul experienței spirituale creștine

Ediție îngrijită de Charles Wright

Traducere de Ana-Maria Răducan

CLUJ-NAPOCA, 2024

CUPRINS

Prefață: André Louf, sfredelitorul interiorității 5

I. SURSA ASCUNSĂ A INIMII

Spre descoperirea interiorității	19
Liturgia inimii.....	19
Calea spre interioritate.....	22
Experiența neputinței	24
O inimă în bucăți	26
Trezirea adâncurilor	29
Interioritatea în cultura contemporană.....	32
Riscul ideologiei	34
Tentația activismului	36
Primejdia moralismului.....	39
Ungerea interioară.....	42

II. CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND MĂ ROG

Mică fenomenologie a rugăciunii	45
Rugăciunea: un eveniment.....	45
Locul lui Dumnezeu în noi.....	48
Calea impasului.....	49
O țâșnire harică.....	52
Unificarea pornind dinăuntru.....	55
Spre libertatea spirituală	57

III. PACEA INIMII

Un dar și o contagiune	59
-------------------------------------	----

IV. VIAȚA SPIRITUALĂ

Între acțiune și contemplație	63
Canoanele contemplativilor.....	66
O Biserică sprijinită pe deșert	68

Încercuit de sărăcie	71
Omul restaurat	74
Unde se întâlnesc pustia și cetatea	77
Inima lichefiată	79
Comoara discernământului	82
V. PENTRU A SFÂRȘI CU VINOVĂȚIA	
Adevăratul înțeles al pocăinței	87
Un har evanghelic	88
Pocăința, cheia vieții în Cristos	90
Imaginarul perfecțiunii	91
Vinovăție și pocăință	94
Vicleniile amorului propriu	97
Ispitele și zdrobirea inimii	100
Fericita vină	104
Chemarea harului	107
Adâncul milostivirii	109
VI. DEȘERTUL INTERIOR	
Elogiul solitudinii	115
Deșertul, patrimoniul Bisericii	115
Dubla față a deșertului	117
Deșertul și lumea	118
Cuptorul cu flăcări	119
Apariția liniștii	122
Locuirea adâncimilor	123
„Botezul deșertului”	125
„Despărțit de toți și uniți cu toți”	126
VII. TRAVERSAREA NOPTII	
O experiență creștină a ateismului	129
Contemplativii, experți în ateism?	129
Un ocean de întrebări	132
Discernerea sensului	134
Abandonarea în fața harului	138

VIII. EFORTUL ȘI HARUL

Redescoperirea spiritului ascezei	141
Dumnezeul pervers	141
Îmblânzirea corpului	142
Postul și privegherea	143
Până în lăuntrul inimii.....	145
Busola bucuriei.....	148

IX. TREZIREA LA SPIRIT

Pledoarie pentru îndrumarea spirituală	153
O criză a paternității spirituale	153
Actualizarea (<i>aggiornamento</i>) practicii	156
Deschiderea inimii în tradiție.....	157
Detectarea dorinței Spiritului.....	162
Roiul de dorințe	164
O ascultare plină de compasiune.....	167
Cenzura interioară între psihologie și spiritualitate.....	169
Discernământul spiritual.....	172
Paternitatea spirituală ca spațiu ecumenic	177

X. ECOLOGIA VIEȚII INTERIOARE

Rugăciunea și salvagardarea Creației	181
Urmele Creatorului	182
Înmugurirea unei noi vieți	184
Privirea oamenilor spirituali asupra Creației.....	186
Cântecul laudelor	189
Sacerdoțiul ecologic al rugăciunii	194

Postfață. <i>In memoriam</i>	203
------------------------------------	-----

PREFAȚĂ

André Louf, sfredelitorul interiorității

„Și cel căruia îi este sete, cel care vrea să primească
apa vieții în dar, să vină!” (Apocalipsa 22, 17)

Această carte li se adresează celor însetați care caută
calea spre izvor. Tuturor aventurierilor dornici să exploreze
adâncurile și întinderile uriașe care există în ei.

Autorul ei, călugărul trapist André Louf (1929-2010), se
numără printre cei mai mari martori ai tradiției contemplative.
Devenit unul dintre clasicii vieții interioare, scrierile sale l-au
impus ca un învățător spiritual, unul dintre cele mai eminente
figuri spirituale din Occident.

Geneza cărții

Acest principiu al interiorității murise cu trei ani înainte
să-l întâlnesc, prin intermediul unuia dintre articolele sale. În
timp ce răsfoiam acele pagini, inima mea se înflăcăra. Am fost
cuprins imediat de farmec. Îl simțeam până în cea mai adâncă
fibră a mea. Louf exprima tot ceea ce era în adâncul meu, tot
spre ceea ce tindeam în mod tainic. Părinții spirituali ne ajută
să ne trezim și să ne naștem. Ei ating dorințele noastre cele mai
tainice, ne fac să ne descoperim pe noi înșine.

Cum se face că un om duhovnicesc, care și-a trăit întreaga viață închis într-o mănăstire din secolul trecut, ar putea să-i vorbească unui tânăr din secolul al XXI-lea, scufundat în această lume, născut în altă generație? Gurile rele insinuează că monahii sunt niște lași, niște dezertori, că au fugit de lume. Ar trebui să ne eliberăm de această prejudecată: oamenii pleacă în pustie, dar nu pentru a fugi de lume, ci pleacă asemenea unor pionieri sau a unor aventurieri, pentru a întâmpina marile întrebări ale existenței, pentru a explora cea mai adâncă fibră omenească, până în zonele sale cele mai întunecate. De aceea ne simțim atinși, mișcați, aproape demascați, atunci când îl citim pe Louf: acest meșter al interiorității, care a explorat sufletul sub toate croielile lui. El este fratele nostru, pentru că a pătruns în sufletul omenesc, a explorat toate sentimentele noastre, a simțit toate emoțiile. Într-o epocă de sărăcire a sensibilității, în care smiley-ul a devenit un fel de senzor interior, Louf apare ca un pictor impresionist, capabil să detalieze toate culorile sufletului, mânuind perfect nuanțele.

Atunci când descoperim un ghid de o asemenea calitate, nu trebuie să îl lăsăm din mână. Vreme de mai mulți ani am trăit sub călăuzirea lui. Am petrecut multe ore în bibliotecă, cercetându-i bibliografia din scoarță în scoarță, pentru a-i înțelege gândirea. I-am întâlnit familia, i-am regăsit prietenii din copilărie, le-am scris istoricilor, psihiatrilor, arhimandriților ortodocși care aveau niște CV-uri lungi cât barba lor, dar și unor creștini simpli, a căror viață a fost dată peste cap de un cuvânt pe care l-au primit într-o zi de la el. Am folosit toată arta diplomației pentru a dezlega limba unor călugări neobișnuiți cu confidențele. Precum niște sticle aruncate în mare, scrisorile mele au plecat în lumea întreagă, spre curia romană, spre schiturile finlandeze, spre cartulariile din Italia, spre ușile închise ale trapiștilor din Argentina, Olanda, Belgia, America... Puțin câte puțin, se contura puzzle-ul din care era

construit portretul lui Louf. Persoanele solicitate aveau același mesaj: întâlnirea cu acest maestru spiritual a fost unul dintre harurile primite în viața lor. Apoi, într-o bună zi, am descoperit în arhivele din Mont-des-Cats trei caiete de școală, adunate într-un dosar îngălbenit. Când am deschis prima pagină a primului caiet, m-a izbit un scris mic, care notase data de 20 iulie 1958 și sub ea stătea scris următorul paragraf: „Trebuie să încerc să trăiesc în ascultare, în momentul prezent și în harul lui”. Dezgropasem o comoară pe care o caută orice biograf: jurnalul lui spiritual. Trei caiete mici care începeau în 1958, când André, tânăr monah, avea 27 de ani, și se terminau în 1997, în momentul în care abatele de la Mont-des-Cats, în vârstă de 68 de ani, renunța la lume, pentru a se scufunda în tăcerea vieții sihastre, în Simiane, Provence. Aproape 40 de ani din existența sa fuseseră consemnați în acest text, care ne descoperă ceea ce are mai intim o persoană: rugăciunea, dialogul cu Dumnezeu. Prin harul acestei lecturi, am avut acces la sfânta sfințelor, la sanctuarul interior, în care călugărul își expunea fără măști îndoielile, dorințele, contradicțiile, suferințele, elanurile și aspirațiile sale. Din toate acestea am compus opera „Calea sufletului” (*Le chemin du coeur*), povestea itinerariului spiritual al lui André Louf¹.

În afara acestor cercetări, am scos la lumină și un număr important de articole, conferințe sau învățături inedite oferite de André Louf fraților săi. Foarte diferite prin natura, destinatarul și proveniența lor, aceste texte au în comun o rară ținută spirituală, mergând până în miezul experienței interioare. Aceste pepite de aur zăceau în niște arhive, pe niște stick-uri USB sau fuseseră semănate ici și colo, în niște reviste confidențiale. Mi s-a părut că nu am dreptul să păstrez pentru mine aceste comori. Trebuie să le împărtășesc, să le ofer

¹ Charles Wright, *Le chemin du coeur. L'expérience spirituelle d'André Louf (1929-2010)*, Salvator, Paris, 2017.